

stræffelige. Men jeg tror dog heller ikke, at Feilen ligger, saaledes som den ærede Forespørger derefter sluttede, at den maatte ligge, nemlig i Anvendelsen af Loven fra Domstolenes Side. Den kunde ogsaa ligge et tredie Sted, nemlig hos Publikum, der ser noget skjævt paa disse Forhold og er tilbøjelig til noget at overse de forskjellige Momenter, som herved gjøre sig gjældende. Det maa jo vistnok erkjendes, at det ved Anvendelsen af Straffesatserne ogsaa kan være et Moment, som af Domstolene maa tages i Betragtning, at der til en given Tid er en overordentlig stærk Tendens til at begaa en vis Art af Forbrydelser. Det kan ikke bestrides, at det ligger indenfor Domstolenes Raadighed med Hensyn til Valget af Straffegraden indenfor Strafferammen at tage dette Moment med i Betragtning og at anvende stærkere Straffe, hvor dette Forhold viser sig. Men det er aabenbart, at det ikke er Domstolenes Opgave at give efter for en febrilsk Stemning hos Publikum til at anvende stærkere Straffebestemmelser. Det er netop det, som man skal vogte sig for. Man maa hos Domstolene netop i den Henseende søge den fuldstændige No. i Anvendelsen af Loven, som man er berettiget til at vente af Domstole. Denne, tror jeg ogsaa, er tilstede. Jeg tror, at man tør sige, at der er en kjendelig Tendens hos Domstolene, særlig hos den høieste Domstol, til en strengere Anvendelse af de paagjældende Straffebestemmelser med Hensyn til de højere Voldsgjerninger. Det vil vistnok ikke være undgaaet dem, der med Opmærksomhed have fulgt Retsafgjørelser med Hensyn til Voldsgjerninger i den senere Tid, at der navnlig ved Højesteret er en Tendens til temmelig hyppig at forhøje de Straffe, der ere ifjendte ved Underdomstolene, hvorved der ganske vist gives disse, et Fingerpeg om en noget strengere Anvendelse af Straffeloven. Men der kan ikke være Tale om, at Domstolene pludselig skal foretage en hel Omvæltning paa Grund af, at Voldsgjerninger ere blevne noget hyppigere, og at de, fordi Publikum er kommet i en noget febrilsk Stemning derover, pludselig skal gaa til, hvor tidligere de lavere Grader af de paagjældende Straffebestemmelser bleve anvendte, at svinge sig op til de højeste Grader. Noget Saadant kan der ikke være Tale om, og det bør ikke finde Sted. Jeg tror ligesaa lidt, at der er nogen Grund til at klage over Retsanvendelsen som over selve Straffeloven paa dette Omraade.

Naar man særlig har dvælet ved — hvad ogsaa den ærede Forespørger kom ind paa — Overtrædelserne af Straffelovens § 202, der særlig omhandler Mishandling af Ugtefæller, Noget, der ogsaa er blevet meget hyppigt i den senere Tid ligesom de andre Voldsgjerninger, saa er det ganske vist, at det for en Løs Betragtning og ved første Seelskab stiller sig, som om der var noget Urimeligt i de Straffe, Domstolene i saadanne

Tilsælde anvende. Det erkjender jeg fuldstændig, naar man blot ser paa, hvad der skrives i Blade om, at en Mand f. Ex. har mishandlet sin Kone i 10 Aar, af og til slaaet hende og altid har været grov og styg mod hende, og han saa ikke bliver straffet mere end med 4 Gange 5 Dages Bånd og Brød eller 6 Gange 5 Dage, hvor meget det nu kan være. Jeg maa dog bemærke, at det ikke er altid, at man blot anvender Bånd og Brødstraffen. Der har særlig i de senere Aar været Tilsælde, hvor man har anvendt Straffearbejde for saadanne Forbrydelser. Der er imidlertid her et Moment tilstede, som man unødig kan lade være at tillægge Betydning med Hensyn til Retsanvendelsen, og det er det, som ogsaa den ærede Forespørger selv bemærkede, at Mandens Straf bliver i de Tilsælde, hvor Konen fortsætter Samlivet, en Straf for hende ogsaa, og det opdager hun næsten altid, naar det kommer til Stykket. Hun klager i Begyndelsen, foranlebigger en offentlig Undersøgelse, men naar det saa kommer til offentlig Paatale, og det mærkes, hvad Straffen skal være, ere Ugtefællene i Neglen inden den Tid blevne saa temmelig forsonede, og ialtsald er det gaaet op for Hustruene, efter at Manden har været arresteret i nogen Tid, at det er meget værre, naar han ovenikjøbet bliver berøvet Friheden. Fra først af er hun bleven bantet, nu maa hun ovenikjøbet bag efter sulte. Man møder i disse Tilsælde, hvor Samlivet fortsættes, i Umindelighed Konens Forbøn, hendes indstandige Forbøn for, at Manden maa gaa fri for Straf, eller at Straffen maa sættes saa lavt som muligt. Det, at være berøvet Familiens Forsørger i meget lang Tid, er en Straf saavel for Konen som for Manden. Det er et Moment, man ikke kan undlade at tage i Betragtning. Det vilde være ønskeligt, om vore Samfundsforhold tillode os for saadanne Forbrydelser at have kortvarige, meget intensive Straffe som Rummulning (Ufrydelse). Bøjestrafpen anser jeg ikke for nogen intensiv Straf, det er ikke Andet end almindelig Fængselsstraf, men jeg vil rent ud sige: det, som man kalder Prygl. Det vilde ikke være ubensigtsmæssigt, og i andre Lande, som staa fuldt saa høit som vi i Høvdelsen af den personlige Frihed, og hvor Friheden er adskillige Aarhundreder ældre end hos os, f. Ex. England, har man aldrig været bange for, naar det kneb, naar visse Forbrydelser toge Overhaand, at indføre Pryglestraffen: men det er tydeligt, at noget Saadant kan der ikke være Spørgsmaal om hos os efter vore Samfundsforhold. Der har vist sig selv i militære Forhold en saa overordentlig Uvillie mod de kortvarige, intensive Straffe, at jeg tror, at i civile Forhold vilde der ikke kunne være Spørgsmaal derom. — Jeg tror, at man maa tage de Synspunkter, jeg her har draget frem, i Betragtning, naar man er saa tilbøjelig til at sælde Dom over Domstolenes Mildhed i